

عنوان مقاله:

اقتباس های نمایشی از منظومه ی خسرو و شیرین نظامی

محل انتشار:

فصلنامه مطالعات ادبیات، عرفان و فلسفه، دوره 3، شماره 2 (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 9

نویسنده:

پگاه تلاوری - دانشجوی دکترای زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه شهید چمران اهواز، مدرس دانشگاه علمی کاربردی بندر امام خمینی

خلاصه مقاله:

ادبیات نمایشی گونه ای از ادبیات است که برای اجرا در صحنه ی تیاتر یا مکان های دیگر نوشته می شود؛ اگرچه نمایش به شکل کنونی آن در عصر حاضر شکل گرفته است؛ اما از روزگار باستان همواره مراسم و آیین هایی برگزار شده است که دارای جنبه نمایشی بودند. از این منظر، پرداختن به نمایش در یاران سابقه ای دیرینه دارد که همواره با ادبیات فارسی در پیوند بوده است، زیرا قصه ها و داستانهای فراوانی در آثار ادبی منظوم و منثور وجود دارد که سرشار از جنبه های دراماتیک هستند. نظامی گنجوی، یکی از بزرگترین خالقان آثار داستانی گنجینه ی ادب فارسی است که به سبب دارا بودن عناصر قوی نمایشی و ویژگی های دراماتیک آثارش، می توان او را استاد نمایش نامه نویسی، دانست که از این نظر زیباترین منظومه ی عاشقانه او خسرو و شیرین بر اوج قله ی ادبیات نمایشی قرار دارد و هر بهره برداری از اینداستان می تواند سبب افزایش اثر نمایشی بکر و شگرفی شود که از دیدگاه خلاق نمایشنامه نویس روایت می گردد. این پژوهش بر آن است تا به برخی اقتباس های نمایشی از منظومه ی خسرو و شیرین نظامی بپردازد و نوع پرداخت را مورد ارزیابی قرار دهد.

کلمات کلیدی:

نظامی، خسرو و شیرین، اقتباس، نمایشنامه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/720956>

